

A MÁGUS

1. RÉSZ

A hosszú hajú, kortalan férfi a munkapadnál ült, az apró ezüstitárgyat szemlélte kritikusan. Nagyító lámpa alá rakta, forgatta, megnézte az összes apró vésetet, szimbólumot, majd elégedetten dörögött.

– Nagyon is jó lesz arra, amire szánjuk.

A felpolírozott, enyhén hosszúkás medál csillogott a munkalámpa alatt. *A szimbólumok ereje és a mágikus programozás teljesen megváltoztatja viselője életét.* Nagyot sóhajtott, majd megtörölte a homlokát. Kihúzta magát a széken és elmosolyodott. Mindig elégedettséggel töltötte el egy-egy munka befejezése. Felállt lassan az asztaltól, kinyitotta az ablakot, kinyújtózta elgémberedett tagjait és figyelt. Az erdő zaján kívül semmi nem hallatszott. Szeretett így, kívülállóként hallgatózni.

Nem tudni, mennyi ideig állt az ablaknál, amikor megcsörrent a telefonja.

Ki lehet az ilyenkor? Nem várt senkitől hívást. A telefon kitartóan csengett az asztalon. Odalépett, és felvette. Nem mutatkozott be soha. Úgy gondolta, aki hívja, úgyis tudja, kinek telefonál.

– Szia, nagypapa! Miért hagyod ennyi ideig, hogy kicsengjen? – szólt kissé szemrehányóan a kamaszlányhang.

– Ne haragudj, kicsim. Tudod, nem akartam felvenni a telefont, mert nem tudtam, ki kereshet.

Őszinte volt, nem udvariaskodott.

– Papa, ha beállítom a nevemet a számhoz, akkor hamarabb felveszed?

– Igen, kicsim. Ez csak természetes.

– Nem is ezért akartalak hívni – mondta, és elhallgatott. Lassan teltek a másodpercek. – Nem is tudom, hol kezdjem.

– Talán az elején.

– Anyuék nem akarják, hogy nálad töltssem a szünetet.

A háttérben megszólalt a kislány apja:

– Kivel beszélsz?

– A papával – jött az elhalkuló válasz.

– Hagyd a gyereket, légy szíves! – kérte az anyja a férjét.

– Már megbeszéltük, hogy nem megy a habókos apádhoz, hanem elmegy az én szüleimhez.

– Tisztában vagyok veled. De attól még telefonálhat neki, vagy nem? Azt is megtiltanád neki?

Az esküvőnkre sem jött el, hogy neked ne legyen kínos apám jelenléte.

– Hallod, papa, mi a helyzet – szólt szomorkásan a kislány.

– Igen, minden szót hallottam a telefonon keresztül.

– Pedig annyira készültem hozzád.

A férfinak ellágyultak a vonásai.

– Már elterveztem, mennyi mindent csinálhatok nálad. Ott mindent szabad.

– Nem tudom, helyes-e, amit most teszek, kisunokám.

– Micsodát, papa?

– Képzeld el, hogy nálam vagy nyáron, és most mondd a telefonba utánam: „Univerzum! A papánál szeretnék lenni nyáron, mert kijár nekem. Intézkedj azonnal, most!”

– Nem úgy hangzik, mint egy ima – kuncogott a telefonba a lány.

– Mert ez nem ima.

A mágus – mert az volt – lehunyta szemmel koncentrált, miközben elővette a nyakában lógó medált, és megmarkolta. A kislány halkán suttogva ismételte, amit a papájától hallott, majd még hozzátette: *és rengeteg varázslós kalandot.* Fenntartás nélkül, mert tudta, nagypapa soha nem

hazudna neki, vagy csapná be őt. Ő nem az a télapóról sztorizós papa. S ekkor az Univerzum energiái lassan elkezdtek működésbe lépni az emberi teremtőerő hatására. Lassan, de annál erősebben, visszafordíthatatlanul, hiszen mágikus erő idézte meg a változást.

– Figyelj, kisunokám. Most pár napig nem fogunk beszélni, érted?

– Rendben, de honnan tudom, mikor beszélhetünk?

– Onnan, hogy apád vagy édesanyád fog engem keresni – mondta ellágyuló hangon a nagypapa, azzal elköszönés nélkül lerakta a telefont.

– Na? Beszéltél a papával? – kérdezte az apja.

– Igen, beszéltem – felelte dacosan. – És nem tudom, mi a bajod vele. Nagyon szeretem.

– Hát elmondom röviden, oké? – felelte az apja, azzal a lányával szemben leült, és minden tudását bevetette, amit a tárgyalástechnikáról tanult. Az emberek meggyőzése, befolyásolása volt a szakmája.

– Az erdőben lakik, mint egy remete. Nincs egy normális kocsija, nem borotválkozik, csapzott a haja, és a ruhája is divatjamúlt.

– Ezek csak külsőségek.

– Majd ha felnősz, be fogod látni, hogy a külsőségek igenis fontosak, ha boldogulni akar valaki a társadalomban.

– Ezzel nem győztél meg, ugye tudod? Ma nem kérek vacsorát – ezzel felkelt az asztaltól és az emeleti szobájába ment, ahol elbőgte magát. A lány apja tehetetlenül nézte, ahogy kudarcot vallott lánya meggyőzésében.

– Miért akarod ennyire elszigetelni a nagyapjától, aki melleleg az én apám?

– Nézd, drágám, fáradt vagyok, ne most beszéljük ezt meg. – Odalépett a bárpulthoz, és egy erős italt töltött magának. Behunyta szemmel kortyolta az innivalót. Ahogy letette a poharat a bárpultra, a telefon hangja belehasított a kínos csendbe.

– Vedd már fel, az istenért! – szólt a felesége.

Lassan odalépett a telefonhoz.

– Igen, tessék, Harris-lakás. Persze, anya. Tessék? Ezt nem teheted velünk! Megígérted, hogy Lisa nálatok lehet a szünetben.

A felesége kitarotán figyelte. Elgondolkodva nézte, hisz' ismerte a férjét. Töltött neki még egy italt, miközben a férfi sápadtan letette a telefont. A poharat nem vette el, az arcát a kezébe temette.

– Mi az a nagyon rossz hír?

– Anyámék európai körútra mennek nyáron. Nem tudják vállalni a gyereket.

– Akkor csak egy választásunk van: az apám.

– Te is tudod, mi erről a véleményem – csattant fel a hangja élesen. – Hallani sem akarok arról a vén bolondról!

A szülők kiabálását meghallva lassan, hogy meg ne lássák, Elisabeth kilépett a folyosóra. Amikor összerakta magában a mozaikdarabkákat, majdnem felkiáltott örömeiben. Lassan, óvatosan beslisszolt a szobájába. Gyorsan telefonált.

– Papa, figyelj! Megvan, mi a baj – hadarta egy szuszra. – Nincs jó kocsid, régies a ruhád, és apának nem tetszik a hajad meg a szakállad.

Papa csak bólogatott, majd beleszólt a telefonba.

– Ezeken könnyen segíthetünk. Gyorsabban alakul a dolog, mint hittem. Álmodj szépeket!

Fel-alá kezdett sétálni. Mielőtt bármit tesz a külseje megváltoztatása érdekében, megvárja, míg a lánya telefonál. Odalépett egy fekete selyemmel letakart tükörhöz. Lerántotta a leplet, majd végignézett magán. Hát igen. Jó nagy szakáll, hosszú haj, benne ősz hajszálak. A ruházata pedig fekete nadrág, fekete ing, a fogason pedig egy fekete kabát. El kellett magában ismernie, nem túl bizalomgerjesztő a látvány. Elfoglalta a helyét a karosszékből, majd hintázni kezdett. Behunyta a szemét, és csak a lélegzésére figyelt. Semmit nem akart, csak lélegezni lassan ki, és lassan be.

Aztán egy belső hang azt súgta, tegye maga mellé a telefont. Nézte a készüléket, ami mielőtt megszólalt volna felvillant, majd csörögni kezdett.

Azonnal felvette.

– Igen?

– Apa? Én vagyok, Karen.

– Mondd.

– Lehet egy nagy kérésem?

– Természetesen – felelte mosolyogva, hisz’ tudta, honnan fúj a szél.

– Az unokádra, Lizára kellene vigyázni pár napig, amíg mi nem leszünk itthon.

– Mikor kell érte mennem?

– Majd mi elvisszük hozzád.

– Anthony, a tőzsdeügynök férjed nem szeretné, ha feltűnne a nagypapa?

– Nem erről van szó. Csak...

– Rendben. Megértelek.

Belépett a hátsó szobába, kinyitotta a dobozt, amibe inkább berakta az ügyfelek által otthagyt adományt, mint kivett belőle. Elgondolkozott, majd halkán beszélni kezdett magában. *Normális autó, ruha, és egy jó fodrász.* Egy nagy köteg pénzt berakott a tarisznájába, összepakolta a másnapi ruháit, és nyugovóra tért. A reggel hamar megérkezett. A megviselt Chevibe beülve nyugodt tempóban érkezett meg a városba. Ott megkereste az ismerős autókereskedést, és behajtott a kapuján. Leparkolt az ügyfelek részére kialakított parkolóban, és besétált a szalonba.

– Jó napot kívánok – szólította meg az alkalmazottat, aki unott arccal sétált makulátlan, céglogóval ellátott ingében az autók között.

– Elnézést, nincs időm turistákra – és már tovább is akart lépni.

– Tessék? Nem értem.

– Nincs időm olyan emberekre, akik megnéznék minden kocsit, majd elsétálnak vásárlás nélkül.

– Én a tulajdonost keresem.

– Majd pont magával fog beszélni? – nézett végig a mágus kopott fekete ruházatán.

– Nézze, fogy a türelmem.

Ránézett a férfira, és belemélyesztette tekintetét az övébe. Az autókereskedő szentül meg volt győződve arról, hogy az előbb még zöld szempárba nézett. Most viszont éjfekete szemek tartották fogva tekintetét, s fejében megszólalt egy hang: „Itt van Mr. Fischer?” A kereskedő a meglepetéstől csak bólintani tudott.

„Akkor vezesd elém!” – Elengedte a kereskedő tudatát és odébb sétált. Az értékesítő berohant az irodába, és ziláltan, lihegve mondta:

– Főnök, van itt egy örült, aki önnel akar beszélni.

A kereskedés tulajdonosa kilépett az ajtón és meglátta a férfit. Mosolyogva odasietett hozzá.

– David, drága barátom! Ugye szólíthatom annak? Nagyon megijesztette a kollégát.

– Nem tudtam rávenni, hogy szóljon neked. Szeretnék venni egy autót.

– Bármelyiket megkapod ingyen – felelte a kereskedő nagyvonalúan.

– Nem lehet. Akkor kifizetted a szolgáltatást. Most tanácsért jöttem.

A kereskedés tulajdonosa értetlenül nézett rá.

– Szóval, a lányom férjének nagyon fontosak a külsőségek. Pedig mi tudjuk, hogy a világ máshogy működik.

A kereskedés tulajdonosa lassan bólintott.

– Az unokámért megyek, és valami nagyon értékes autó kell. Presztízs, amiről megmondják, hogy gazdag a vezetője. Ami mutat.

– Értem, akkor magam segítek. Van pár autó, ami tetszeni fog neked. Azzal a ronccsal vagy?

- Igen.
- Majd megcsináljuk. Az európai modellek, amik feltűnőek itt. A kereskedés tulajdonosa a szalon egyik sarkába kísért a mágust.
- Sportautó?
- Nem. Valami biztonságos kell.
- Akkor gyere velem, barátom. Itt egy Mercedes – mutatott rá az egyik távolabb álló autóra.
- Ötezer köbcenti, négyszáz lóerő, tele vezetéstámogató rendszerekkel, és nagyon szép. Lassan, büszkén végignézett a kocsin.
- A mágus rátette a jobb tenyerét; érezni akarta az energiát. Azonnal kontaktba kerültek.
- Mikor voltak olajok, szűrők cserélve?
- Mindjárt megnézetem a lapját. A lap szerint friss minden. Itt van a szerelő aláírása.
- A férfi még egyszer rátette a kezét az autóra.
- Figyelj, adok egy jó tanácsot.
- Igen?
- Akik ezen az autón dolgoztak, mind becsapnak téged.
- Összeszűkültek szemekkel elmerengett a távolba.
- Rúgd ki őket. Amennyiben nem teszed, akkor tönkre fognak tenni téged. Az autó tetszik, visszajövök délután, addigra legyen lecserélve minden olaj, a vezérlés, nézsd meg a komputert is. Saját magad kutasd át a műhelyt. Találsz illegális szoftvert, amivel belenyúlnak a kocsi komputérébe.
- Rendben, köszönöm, hogy segítettél. Mennyivel tartozom?
- Most én jöttem kocsi venni, te segítettél. Ez ajándék. Kéne egy fuvar egy jó fodrászhoz, és a legjobb férfiruhaboltba.
- Persze, intézem.
- Intett, majd instrukciókat adott egy munkaruhás fickónak. Az elment átöltözni, majd a kereskedés autójával, egy Buickkal jött elő. A férfi beszállt mellé és elindultak.
- Maga szerint hova menjek előbb? Fodrászhoz, vagy ruhát venni?
- Én fodrászhoz mennék. Kicsit, hogy is mondjam csak...
- Kérem, ne fáradjon. Elhanyagolt és ijesztő, igaz?
- A másik bólintott.
- A fodrász már várta őket.
- Jó napot. Szeretném, ha maradna a szakáll és a haj is hosszú, természetesen nem ennyire, csak ápolt legyen, és öltönnyel jól mutasson.
- A fodrászt felkészítette az autókereskedő. Lassan forgatta kuncsaftját a székekben. Hirtelen mozdulattal a válla vonalában levágta a haját, és ledobta a földre. A szakállnál ugyanezt tette, maradt három centi egységesen. Megmosta a haját, majd gyorsan, még nedvesen vágni kezdte a megálmódott fazonra. A segédje kérdően nézve rá mellé állt.
- Barna huszonnyolc – jött a tömör utasítás.
- Gyors szárítás, festés, közben szakálligazítás következett.
- Kérem, csukja be a szemét.
- Engedelmesen becsukta, és hagyta magát az árral sodródni. A hajszárító forró levegője olykor az arcát is érte. Végül a mester megpörgette a fodrászszéket.
- Íme! Kinyithatja a szemét.
- A férfi egy teljesen új arcot látott maga előtt. Ősz hajszálai eltűntek, korábban derékig érő haja divatosan a vállát verte, szakállá fazonra nyírva. Elismerően bólintott, majd felállt.
- Uram, ön mestere a fodrászszakmának. Igazi művész.
- Az ajtón kilépve az autó mellé állt, ő beült, majd egy pár utcával odébb lévő férfiruhaüzletnél kiszállt.
- Uram, ide bekísérem. Ismerem a biztonsági őrt. Ebben a ruhában nem biztos, hogy beengednék.

A mágus csak némán bólintott.

Bent gyorsan végeztek. Megnézték a méretet, ezután vett négy öltönyt, ingeket, zakót, és három cipőt.

– Azt hiszem, lassan indulhatunk is a kereskedésbe – azzal felöltözve, új frizurával, három szatyorról és egy kis zsákkal, amiben a régi ruhája volt, elindult a kocsihoz. A kereskedésbe érve meglátta a kocsit lemosva, átadásra előkészítve. Bement a régi ügyfeléhez, leült az irodában, ameddig a papírokat intézték.

– Jól megy az üzlet?

– Igen, meglehetősen. A kabala, amit adtál nekem, az valami fantasztikus.

A mágus elmosolyodott.

– Ez, amit felépítettél, a te szorgalmadnak köszönhető. Az én részem nagyon kicsi ebben a történetben.

– Nem kell ez az álszerénység. Ameddig nem találkoztam veled, addig egy használtautó-telephelyem volt, és azon gondolkodtam, hogy lakatot teszek az ajtajára. Ezután pedig két év alatt ez a második kereskedés, amit megnyitok. Szerinted mi ez, ha nem a mágia?

– Én csak-egy két szálat bogoztam ki az életedben. Felerősítettük azt, amiben jó vagy, és legyengítettük, amiben rossz vagy. Pont azért, hogy a rossz ne legyen rád hatással.

A titkárnő behozta az elkészített papírokat az irodába. Megmutatta, hol kell aláírni, és átadta az autó papírjait.

– Természetesen extra garancia van az autón. Bármilyen van vele, hozd vissza, térítésmentesen kicseréljük.

A mágus felnevetett

– Nem lesz vele semmi baj. Összebarátkoztunk.

A mágus elköszönt, és a kijárat felé indult.

A tulajdonos titkárnője megkérdezte:

– Ki ez a fura alak?

– Neki köszönhetem ezt a szalont, és a másikat is. Életem legjobb döntése volt, hogy rá hallgattam.

– Talán nekem is kéne beszélgetnem veled – szólt viccelődve fiatal titkárnője.

– Igen, meglehet. Higgye el, abban a pillanatban megváltozik az élete, ahogy beszél veled.

– Megadja az elérhetőségét?

– A maga dolgai közt van, a könyvelő és az adótanácsadó telefonszáma mellett.

A titkárnő csodálkozott, a főnöke ugyanis nem ABC-sorrend szerint, hanem fontossági sorrendben rendezte az emberek elérhetőségét.

A mágus beszállt az autóba és indított. A Mercedes engedelmesen haladt. Mosolyogva belenézett a tükörbe. *Szóval ez kell nektek? Megkaptátok*